

A talaj gyermekei

**Szél játszik, fűszál hajlong,
Sok száz virág illatával zsong.
Falevél zizzen, madár csacsog,
A közeli patak halkán csobog.**

**A hóvirág illata bejárja a környéket,
Az ibolya is csatlakozik hozzá egyelőre,
Mert mindjárt elhervad szegényke,
S a hóvirág sem élhet örökre.**

**Leszállt az este,
S elhallgat a természet,
Nyugovóra térnek mind,
Állatok és növények.**

Tangl Loretta, Faragó Hanna 5. b

Ne szemetelj!

**Ne bánts engem,
légy szíves!
A Föld vagyok,
s ez nem vicces.**

**Én vagyok
a fának ága.
S én vagyok
a fánk a szádba'.**

**Én vagyok
a víz a tóba'.
S én vagyok
a kő a hóba.**

**Ne vágd le
a fát a réten.
S ne szennyezd be
a tavat télen.**

**Ne szemetelj
sehol a világon!
Hisz mindenhol van kuka,
például Magyarországon.**

**Nézz körül
e világon!
Mindenhol, csak
ne Magyarországon!**

**Mer' Magyarországon
nincs sehol szemét!
Mindenki óvja,
védi környezetét.**

**Persze, ez utóbbi
kettő így nem igaz.
De ez a vers
környezetvédelemre biztat.**

**Összegezve:
védd a Földet!
S ne dobj el
sehol szemetet!**

Vásárhelyi Attila 5. b

Őserdőink veszélyben

Egy filmforgatás riportere vagyok. Az ausztráliai őserdőbe kellett repülnünk két nappal a forgatás előtt.

Amikor megérkeztünk, levertük sátrainkat, s jött a terepszemle. Hatalmas mamutfenyők, melyeken gyönyörű papagájok tanyáztak, a fák tövében nyílméregbékák ültek, és vártak prédájukra.

Egyszer csak egy fűrészt, majd egy lövés hangját hallottuk. Odaszaladtam és azt láttam, hogy rengeteg döglött állat fekszik a földön. Mindenütt felhasábolt fák összerakva. Igaz, hogy még két nap volt a forgatásig, de én hoztam a mikrofont, a többiek a kamerákat. Azonnal leállítottam a fűrészeket, és elkezdtem „riporterkedni”.

- Jó napot kívánok! Hát maguk mit csinálnak ebben az erdőben puskával és fűrészszel??? - kérdeztem felháborodottan.

- Képzeld csak, ez a munkánk, és ha szabad kérdeznem, magának mi joga van ebbe beleszólni?

Nem válaszoltam a kérdésekre, hanem felháborodottan azt mondtam:

- Őserdeink veszélyben vannak, és maguk meg még jobban tönkreteszik ezt a csodálatos állatvilágot. Ha nincsenek fák, nincsenek állatok se, s ha nincsenek állatok, nem lesz semmi különleges dolog utódaink számára.

Láttam, hogy ezen elgondolkodtak, talán meg is hatódtak. Abbahagyták a munkát.

- Igaza van, rengeteg fát kellene ültetni, hogy visszakerüljön minden, amit elvettünk - válaszolták.

Kamerásunk felnézett egy fára, és egy selyem makit pillantott meg. A kismajom, mintha értette volna, hogy mit beszélünk, helyeslően bólintott.

Ez az utazás nagyon jó élményeket tartogatott számomra. Boldog voltam, hogy az őserdő egy része megmenekült, és reméltem, hogy a kipusztított fák helyett hamarosan újakat fognak ültetni.

Benczik Krisztina 5. a

Veszélyben a Föld

(Egy bírósági tárgyalás margójára)

Itt ülünk egy bírósági tárgyaláson, ahol én vagyok a vádlott.
Bűnöm: kiirtottam 10 000 hektárnyi területet. Egy csodálatos erdőt pusztítottam ki, ezért vádolnak engem.

Hogy miért tettem tönkre az erdőség nagy részét? Hát, azért, mert ott egy mesterséges tavat szerettem volna létrehozni. Ezért kerültem bíróság elé, s a végén el is ítélték.

Ezeket a kérdéseket tették fel nekem:

- Miért tette tönkre környezetének tisztaságát, szépségét?
- Nem szerettem volna tönkretenni, csak egy mesterséges tavat akartam létrehozni.
- Ember - mondja a bíró -, teleöntözik a tavat olajjal és más veszélyes hulladékkal!
- Már értem, de a környezet szépségét megőriztem volna.
- De mégis hogyan, ha az erdőséget ki akarta pusztítani? – kérdezte a bíró fennhangon.
- Erdészházat építettem volna, és egy mesterséges tavat, de azt hiszem, a tavat már említettem – próbáltam magam kimagyarázni az ügyből.
- És a fával, amit kipusztított? Mit tett volna?
- Elajándékoztam volna azoknak, akiknek nincs tüzelőjük.
- Ez igazán szép gesztus – folytatta a bírónő az unalmas prédikációját -, de Ön 10 000 hektárnyi fától fosztotta meg az állami erdőt.
- Értem – válaszoltam kissé szűkszavúan, mert már fájt a fejem a bírónő idegesítő csacsogásától.
- Mivel tudja magyarázni büntetést érdemlő tettét?
- Ö, ö, ö... azt hiszem, semmivel – mondtam.
- A tárgyalást később folytatjuk – zárta le a beszélgetést a bírónő.

A bírósági peremet tehát elnapolták.

Markovics Dóra 5. a

Veszélyben a Föld

Ma, 2012. április 22-e van. Itt állok New Yorkban a híres Pláza Hotel előtt. Velem együtt több száz ember, rettegve a haláltól bámulja a városi óriás kivetítőt. A hatalmas képen egy férfi látszik, és bejelenti a híreket.

Megdöbbenve álltam, mikor megtudtam, hogy menekülnünk kell, mert jön a vég. A megáradt tengerek romba döntötték és elsüllyesztették Los Angelest. Kitört a pánik. Elkezdett zuhogni az eső. Mindenki sikítva menekült. Csak én maradtam ott a hotel előtt, és azon gondolkoztam, hogy miért nem vigyáztak az emberek erre a csodálatos Bolygóra.

Miért hagytuk, hogy bekövetkezzen a globális felmelegedés?

Gondolkodtam volna még, de rájöttem, hogy repülővel eljuthatok Európába.

A gép fölszállt, de hatalmas viharba keveredtünk, a repülő zuhanni kezdett, és bennem ez a mondat kevergett:

- Most már késő, mert a föld el fog pusztulni, de remélem, hogy másik bolygón lesznek új élőlények, akik megbecsülik az életet.

Marksz Lili 5. a